

خبر در خبر

میراث آریا- بیانیه‌ای جهانی از سوی ایران فرهنگی/ سیدرضا صالحی امیری، وزیر میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی، ثبت جهانی سه روستای ایرانی در فهرست سازمان جهانی گردشگری را «بیانیه‌ای جهانی از سوی ایران فرهنگی» خواند.

وی این رویداد را نقطه عطفی در تاریخ گردشگری روستایی کشور دانست و گفت: «ثبت روستاهای شفیع‌آباد، سهیلی و کندلوس، جایگاه ایران را در میان معدود کشورهایی تثبیت کرد که توانسته‌اند در یک سال، سه روستا را در فهرست معتبر جهانی **UNWTO** به ثبت رسانند. کندلوس نماد پیوند دانش بومی و توسعه خلاق، شفیع‌آباد الگوی نقش‌آفرینی زنان در احیای قنات‌ها و صنایع دستی و سهیلی نمونه مسئولیت انسان ایرانی در قبال طبیعت است.

این موفقیت گواهی است بر توانمندی جوامع محلی و تحقق توسعه‌ای که بر فرهنگ، هویت و زیست‌بوم استوار است. ثبت جهانی این سه روستا پیام روشنی به جهان دارد که توسعه واقعی از بطن فرهنگ می‌جوشد و از بیرون تکمیل نمی‌شود.»

شبکه ایکس- ثبت جهانی سه گنج از هزاران گنج ایران / شبنا انصاری، رئیس سازمان حفاظت محیط زیست با تبریک ثبت جهانی کندلوس در شبکه ایکس نوشت: «رسیدن به اهداف توسعه پایدار در گرو حفظ طبیعت و زندگی بومی در کنار رونق گردشگری است. کندلوس از دل کوه‌های مازندران، شفیع‌آباد از قلب کویر کرمان و سهیلی از آفتاب جزیره قشم سه گنج از هزاران گنج ایران هستند که به ثبت جهانی گردشگری رسیدند. رسیدن به اهداف توسعه پایدار در گرو حفظ طبیعت و زندگی بومی در کنار رونق گردشگری است. تبریک به مردم عزیز این روستاها و ایران‌زمین.»

میراث آریا- ثبت جهانی کندلوس از میان ۲۷۰ روستای جهان/ زوراب پوپولیکاشویلی رئیس سازمان جهانی گردشگری (**UNWTO**)، با اشاره به انتخاب کندلوس از میان ۲۷۰ روستا از ۶۵ کشور جهان، این دستاورد را نشان‌دهنده ارزش‌ها و اقدامات برجسته این روستا در مسیر توسعه گردشگری روستایی دانست و گفت: «این انتخاب، غنای فرهنگی و طبیعی کندلوس و تعهد آن به پایداری را به رسمیت می‌شناسد.»

میراث آریا- زنان و جوانان، سه روستا را ثبت جهانی کردند! انوشیروان محسنی بند پی، معاون گردشگری کشور ثبت سه روستای سهیلی، شفیع‌آباد و کندلوس را حاصل دارا بودن شاخص‌هایی چون جاذبه‌های گردشگری، پایداری اجتماعی و محیطی، حضور زنان و جوانان و زیرساخت‌های مناسب دانست.

ایستنا- ثبت جهانی شفیع‌آباد ۲۵ سال زمان برد/ محمد جهان‌شاهی رئیس کمیته ملی طبیعت‌گردی وزارت میراث فرهنگی گفت: «انتخاب شفیع‌آباد به عنوان روستای نمونه گردشگری جهان، نتیجه ۲۵ سال تلاش مستمر مردم این منطقه است.»

او برگزارای ماران بین‌المللی لوت با ۸۰۰ شرکت‌کننده و ۱۲ میلیارد تومان گردش مالی را نمونه‌ای از توانمندی مردم منطقه دانست و گفت: «این موفقیت نشان می‌دهد چگونه می‌توان از دل کویر، فرصت‌های جهانی خلق کرد.»

ایرنا- الگوی درخشان از همکاری مردم و مدیریت متعهد در مسیر توسعه پایدار گردشگری/ مهدی یونس رستمی، استاندار مازندران، کندلوس را «برچسمدار گردشگری روستایی ایران» توصیف کرد و افزود: «این موفقیت، پیام صلح و دوستی و امید را از ایران به جهان مخابره می‌کند. این روستا الگویی درخشان از همکاری مردم و مدیریت متعهد در مسیر توسعه پایدار گردشگری است. کندلوس نماد روشن پیوند میان فرهنگ، طبیعت و خلاقیت ایرانی است.»

ایرنا- سهیلی، نام قشم را در نقشه گردشگری بین‌المللی ثبت کرد! رضا مسرور، دبیر شورای عالی مناطق آزاد و ویژه اقتصادی در پیامی، انتخاب روستای سهیلی در جزیره قشم به عنوان یکی از روستاهای برتر گردشگری جهان را حاصل همت والای مردم، اصالت فرهنگی و ظرفیت‌های بی‌نظیر طبیعی و اجتماعی این روستا خواند و افزود: «این دستاورد، نام قشم را به عنوان نگینی درخشان در نقشه گردشگری بین‌المللی ثبت کرد. این شورا با تمام توان از توسعه زیرساخت‌ها، توانمندسازی جوامع محلی و معرفی ظرفیت‌های بومی در سطح ملی و جهانی حمایت خواهد کرد تا روستاهایی مانند سهیلی به الگوهای موفق در مسیر گردشگری پایدار و مردمی تبدیل شوند.»

ایستنا- کندلوس متعلق به جهان است/ کامران پولادی نماینده مردم نوشهر، چالوس و کلاردشت در مجلس شورای اسلامی در مراسم ثبت جهانی روستای کندلوس گفت: «روستای کندلوس را ثبت جهانی، دیگر تنها متعلق به این منطقه نیست بلکه به کل کشور و جهان تعلق دارد. اگر خواهان اشتغال‌زایی و رشد اقتصادی هستیم، باید به صنعت گردشگری توجه ویژه‌ای داشته باشیم.»

روستای کندلوس- عکس/ فارس

زنان و کودکان با پرورش بذر حرا در خانه و کاشت هزاران نهال، سهمی بزرگ در حفظ این ذخیره‌گاه زیست‌کره داشته‌اند.»

بهاروند نیز توضیح می‌دهد: «سهیلی در محدوده تالاب خورخوران و ذخیره‌گاه زیست‌کره حرا قرار دارد. مردم با ایجاد اسکله تقریبی، برگزاری مسابقات قایقرانی، راه‌اندازی بازارچه صنایع دستی و دواحاد قایم‌ی شناور، گردشگری تالابی را رونق داده‌اند. این فعالیت‌ها نه تنها موجب حفاظت از محیط زیست شده، بلکه فرصت‌های شغلی جدیدی را نیز برای مردم منطقه فراهم آورده است.»

او ادامه می‌دهد: «زنان و کودکان سهیلی از مرداد تا شهریور بذرهاي حرا را در گلدان‌های بازافانی پرورش می‌دهند و از آذر تا دی می‌کارند.

همچنین از سال ۲۰۱۸ با احیای قایق‌های چوبی و جایگزینی آلایق‌های کم‌صدا، شبکه حمل‌ونقل گردشگری سازگار با محیط را ایجاد کرده‌اند. این روستا اکنون به مقصدی شاخص برای گردشگری خوراک نیز بدل شده است.»

گردشگری خوراک

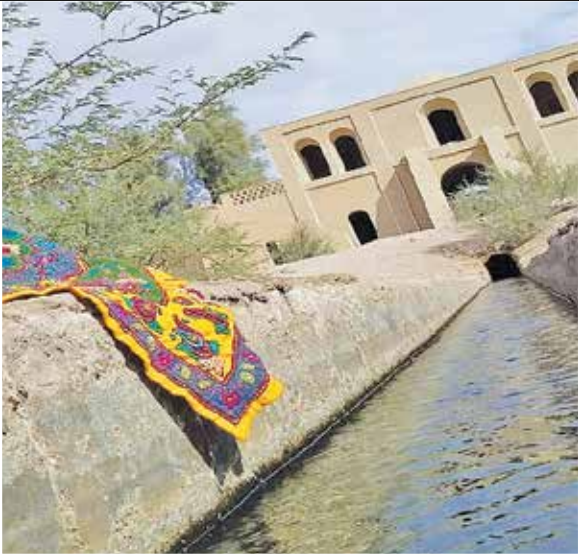
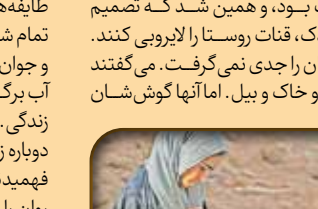
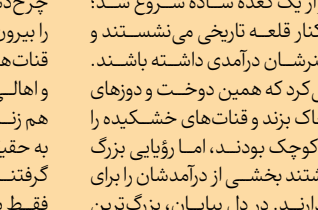
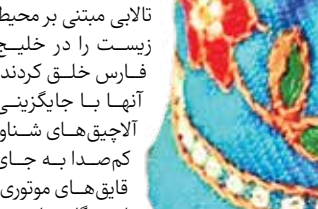
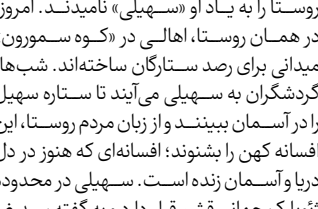
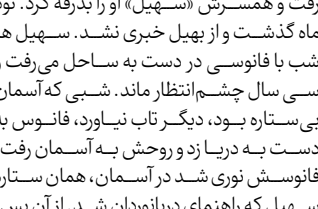
در سهیلی، گردشگری خوراک به شکلی حرفه‌ای شکل گرفته است. ۱۱ رستوران محلی با ظرفیت پذیرایی از ۲۵۰۰ نفر، برگزاری جشنواره‌های غذا و توره‌ای خوراک دریایی و ثبت ملی نان «توموشی» تنها بخشی از این ظرفیت‌هاست. بهاروند می‌گوید: «سهیلی نمونه‌ای روشن از گردشگری فرهنگ‌محور و مسئولانه است. مردم با بهره‌گیری از دانش بومی و خلاقیت، توانسته‌اند میان اقتصاد و اکولوژی تعادل برقرار کنند.»

معیارهایی جهانی برای روستاهای محلی

بهاروند در توضیح معیارهای سازمان جهانی گردشگری ملل متحد برای انتخاب بهترین دهکده‌های جهان می‌گوید: «این سازمان ۹ شاخص اصلی را برای ارزیابی روستاها مدنظر دارد: جاذبه‌ها، مرمت و بازسازی، پایداری اجتماعی، پایداری زیست‌محیطی، پایداری اقتصادی، زنجیره ارزش، زیرساخت‌ها، اتصالات و ارتباطات و ایمنی و امنیت. روستاهای ایرانی با تمرکز بر مشارکت مردمی و بهره‌گیری از ظرفیت‌های بومی توانستند در تمامی این شاخص‌ها امتیاز بالا بگیرند.» بهاروند این موفقیت را دستاوردی کم‌نظیر در یک سال، رکوردی در سطح جهان است و نشان می‌دهد توسعه گردشگری در ایران می‌تواند بر پایه مردم، فرهنگ و محیط زیست پیش برود.»

توسعه پایدار از دل کویر، کوه و دریا

از کویر سوزان لوت تا جنگل‌های مه‌آلود هیرکانی و کرانه‌های نیلگون خلیج فارس، سه روستای ایرانی، روایت تازه‌ای از توسعه پایدار را نوشته‌اند. اینجا جایی است که افسانه‌ها با واقعیت درهم می‌آمیزند، زنان قنات می‌سازند، کودکان بذر می‌کارند و مردی رویای کودکی‌اش را به حقیقت بدل می‌کند. این پیوند ژرف میان افسانه و عمل، میان گذشته و آینده، رمز ماندگاری این روستاهاست؛ روستاهایی که حالا نه فقط در فهرست جهانی، که در حافظه زمین ثبت شده‌اند.

روستای شفیع‌آباد- عکس/ همشهری آنلاین

روستای سهیلی- عکس/ فارس

تعداد روستاهای ایران در فهرست بهترین دهکده‌های گردشگری به عدد پنج رسید

رمز و راز جهانی شدن زنان آفتاب، مردان دریا، فرزندان کوه

گزارش

زهراکشوری

دبیر گروه زیست بوم

نام ایران دوباره در نقشه جهانی گردشگری درخشید

به دنبال ثبت جهانی سه روستای ایران در سازمان جهانی گردشگری، «مسعود پزشکیان» رئیس جمهوری در حساب کاربری خود در شبکه ایکس نوشت: «از دل کویر تا دامنه البرز و ساحل نیلگون خلیج فارس، سه روستای شفیع‌آباد کرمان، کندلوس مازندران و سهیلی قشم، امروز نام ایران را دوباره در نقشه جهانی گردشگری درخشان کردند. ایران، سرزمین رشادت و هنر، که تقدیری بزرگ را در اغوش گرفته است. برای ایران، ایران جهانی و ایران بزرگ.»

بهبازی کرد، موزه‌ای بزرگ و کارخانه و مزرعه گیاهان دارویی ساخت و کندلوس را به الگویی موفق در گردشگری محلی بدل ساخت. امروز کندلوس با تولید ۶۰ محصول گیاهی، بهداشتی و خوراکی، میزبان گردشگران بسیاری است؛ اما فراتر از محصولاتش، روح یک داستان عاشقانه و کهن، جان این روستای زیبا را زنده نگه داشته است.

مسیر عاشقانه «مینا و پلنگ»

۱۲۹ سال پیش، عشق «مینا» و «پلنگ» در دل کوه‌های البرز، داستانی آفرید که هنوز موفق در گردشگری محلی بدل ساخت. امروز کندلوس با تولید ۶۰ محصول گیاهی، بهداشتی و خوراکی، میزبان گردشگران بسیاری است؛ اما فراتر از محصولاتش، روح یک داستان عاشقانه و کهن، جان این روستای زیبا را زنده نگه داشته است.

آرزویی که پس از هفتاد سال برآورده شد در دامنه‌های سرسبز البرز، روستای کندلوس مرز خیال و واقعیت را در هم آمیخته است. زادگاه «علی اصغر جهانگیری» است؛ مردی که از کودکی رویای زنده نگه‌داشتن فرهنگ بومی را داشت و با جمع‌آوری اشیای قدیمی و تأسیس نخستین موزه روستایی ایران، بذر توسعه را در دل کندلوس کاشت.

به گفته بهاروند، با ایجاد «بنیاد جهانگیری»، توسعه روستا را بر پایه کشاورزی و گردشگری بنا نهاد؛ با همکاری مردم، معماری بومی را

اشغال پایدار ایجاد کرده است. امروز زنان شفیع‌آباد نه تنها صنایع‌دستی و گیاهان دارویی تولید می‌کنند، بلکه مدیریت ۷ اقامتگاه گردشگری روستا را نیز برعهده دارند و ۱۵ درصد درآمدشان را صرف احیای قنات و پوشش گیاهی می‌کنند.

او ادامه می‌دهد: «ثبت جهانی بیابان لوت در سال ۲۰۱۶، احیای قلعه تاریخی و قرار گرفتن روستا در مسیر راه باستانی ابریشم، فرصت‌های تازه‌ای برای رونق گردشگری فراهم آورد. مردم با برگزاری رویدادهایی چون ماراتن بین‌المللی بیابان و ارائه خدمات اقامتی، روستا را به مقصدی محبوب برای گردشگری بیابانی تبدیل کردند. این رونق چنان چشمگیر بود که شرکت‌های بزرگ گردشگری را نیز به سرمایه‌گذاری در منطقه ترغیب کرد.»

شفیع‌آباد امروز به «ستاره کویر کرمان» شهرت دارد. همچنین اقامتگاه‌های بومگردی، اکوکمپ‌های بین‌المللی و پایگاه‌های تفسیر میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی در گفت‌وگو با «ایران» درباره اهمیت این روستا می‌گوید: «شفیع‌آباد در جنوب استان کرمان و در قلب بیابان لوت واقع شده است؛ یکی از گرم‌ترین نقاط زمین. اما زنان این روستا توانستند در دل این سختی‌ها، جریان زندگی را احیا کنند. حدود ۱۰ سال پیش، جمعی از زنان شفیع‌آباد با تشکیل یک گروه و راه‌اندازی برند محلی «گوجینو» در حوزه تولید صنایع‌دستی و سوغات، جرقه تحول را زدند. آنان ۱۵ درصد از درآمد تعاونی خود را به لایروبی قنات‌های منطقه اختصاص دادند و با این کار، باغات و کشاورزی منطقه خود را احیا کردند که به پاس این تلاش‌ها به درستی به «زنان آفتاب» شهرت یافته‌اند.»

به گفته بهاروند که هم اینک برای حضور در این مراسم در چین حضور دارد، ایجاد خوشه کسب‌وکار محلی برای بیش از ۱۵۰ زن

چرانان آفتاب در مراسم ثبت جهانی سازمان ملل حضور نداشتند؟

گروه زیست بوم/ وقتی نام «شفیع‌آباد» در فهرست بهترین

دهکده‌های گردشگری جهان ثبت شد، موجی از شادی همه را فراگرفت. اما در پشت این موفقیت بزرگ، حساسی از غریب هم نهفته بود: غریب زبانی که این رویا را با داستان خود ساخته بودند. یکی از همین زنان، با چشمانی خیس در فیلی که از او در اینستاکرام منتشر شده، می‌گوید: «همه می‌گویند شفیع‌آباد جهانی شد، اما چرا کسی از ما نمی‌پرسد این مسیر چگونه پیموده شده؟» او ادامه می‌دهد: «ما با تشکیل تشکلهای زنان، با احیای قنات‌ها و با خلق برند «گوجینو» در صنایع دستی، شاخص‌های توسعه را یکی پس از دیگری محقق کردیم. اشتغال‌زایی و احیای قنات، دو شاه‌کلید موفقیت ما بودند. اما وقتی نوبت به جشن جهانی رسید، ما در کنارش نبودیم. در میانه تصویر، بغض می‌ترکید.

اشک از چشمانش جاری می‌شود و می‌گوید: «نمی‌دانم چرا نمی‌توانم جلوی اشک‌هایم را بگیرم.»

سیس می‌پرسد: «چرا باید زنان، این قهرمانان اصلی، در سایه بمانند؟ ما فقط می‌خواهیم فعالیت‌مان دیده شود و زحمات‌مان به رسمیت شناخته شود. چطور می‌شود که جهانی از ما تقدیر می‌کند، اما خودمان جایی در آن مراسم نداریم؟» او با شور و اشتیاقی کودکانه پیشنهاد می‌دهد: «چه زیبا بود اگر یکی از همین دختران خودمان، با همان لهجه شیرین کرمانی، با همان شوق و ذوق، در آن سالن جهانی می‌ایستاد و داستان مقاومت ما را تعریف می‌کرد. داستان کویر، قنات و زنان آفتاب، سخشن با حساسی از انتظار به پایان می‌رسد: «ما زنان شفیع‌آباد همیشه پای کار بوده‌ایم. از احیای قنات تا پذیرایی از گردشگران. فقط می‌خواهیم در شادی و به موفقیت‌هایی

۸ رشته قنات از میان دست‌های آنها جوشید

زیست بوم/ در دل کویر کرمان، جایی میان شن‌های

طلایی و نخل‌های خاموش، صدای زنانی به گوش می‌رسد که با سوزن و نخ، آب را دوباره به زمین بازگردانده‌اند. همه چیز از یک گداه ساده شروع شد؛ چند زن روستایی که کنار قلعه تاریخی می‌نشستند و پته‌دوزی می‌کردند تا از هنرشان درآمدی داشته باشند. کسی آن روزها باور نمی‌کرد که همین دوخت و دوزهای ظریف، روزی ریشه در خاک بزند و قنات‌های خشکیده را زنده کند. آنها گروهی کوچک بودند، اما رؤیایی بزرگ داشتند. با هم قرار گذاشتند بخشی از درآمدشان را برای محیط‌زیست کنار بگذارند. در دل بیابان، بزرگ‌ترین دغدغه‌شان کمبود آب بود، و همین شد که تصمیم گرفتند با همان پول اندک، قنات روستا را لایروبی کنند.

در ابتدا کسی حرف‌شان را جدی نمی‌گرفت. می‌گفتند زن چه می‌داند از قنات و خاک و بیل. اما آنها کوشش

که به دست خودمان ساخته شده، سهیم باشیم. چرا صای ما، در اوج موفقیت، باید کم‌صدا باشد؟» حرف‌های او، مرا به سال ۱۳۸۵ برد؛ روزی که بیستون باید ثبت جهانی می‌شد. فکر می‌کردم باید ملایحه مهدی‌آبادی، مدیر وقت پایگاه میراث فرهنگی بیستون و طاق بستان را در سی‌امین اجلاس جهانی یونسکو در ویلنیوس، لیتوانی پیدا کنم؛ جایی که بیستون با اتفاق آرا، بدون حتی یک رای مخالف، ثبت جهانی شد. او بارها جلوی بلدوزرها که به قصد جان دشت آمده بودند ایستاد اما زمانی که وقت چیدن محصول رسید، او را به لیتوانی نبردند. «حال، سهم زنان شفیع‌آباد هم از ثبت جهانی، بغض شکسته شده است، برای لحظه‌ای که دوست داشتند خودشان از نزدیک شاهد آن باشند.

لوح ثبت جهانی روستای سهیلی را زنی از قشم با لباس جنوبی گرفت، چه می‌شد اگر زنی به نمایندگی از تمام زنان شفیع‌آباد در این چین حضور پیدا می‌کرد؟